

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Сливница, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ангелина Г. Гергинска

при участието на секретаря Мария В. Иванова
като разгледа докладваното от Ангелина Г. Гергинска Гражданско дело № 20221890100039 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 415 вр. чл. 422 ГПК.

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединяване установителни иски с правно основание чл. 124, ал.1, във вр. чл. 422 от ГПК, с които се претендира да бъде признато за установено, че ответниците по делото - „В.” ЕООД, ЕИК: *** и П. Л. Ю., ЕГН: *****, дължат солидарно на „***“ ЕАД, в качеството на лизингодател по задължението, произтичащо от сключения Договор за финансов лизинг № 0067 от 25.07.2018 г., връщане на следните парични суми:

- 9 144.97 лева /девет хиляди сто четиридесет и четри лева и 97 ст./ - просрочена главница, ведно със законна лихва от 16.09.2021 г. до изплащане на вземането;

- 632.17 лева /шестстотин тридесет и два лева и 17 ст./ - неустойка, съгласно Договор за лизинг и чл. 44, ал. 1, т. 1 от ОУ, за периода: от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г.;

- 1 366.71 лева /хипяда триста шестдесет и шест лева и 71 ст./ - договорна лихва за периода: от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г.;

- 10 843.29 лева /десет хиляди осемстотин четиридесет и три лева и 29 ст./ - неустойка, начислена върху остатъчната главница, на основание Договор за финансов лизинг, вр. чл. 88 33Д и чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ, за периода: от 05.01.2020 г. до 16.09.2021 г.;

- 163.20 лева /сто шестдесет и три лева и 20 ст./ - нотариални такси;

- 723.00 лева /седемстотин двадесет и три лева/ - разноски след прекратяване на договора, за изготвяне на констативен протокол от вещо лице и за транспортни разходи.

Претендира заплащане на сторените в хода на настоящото производство разноски, както и разноските в хода на заповедното производство.

За процесното вземане, ищецът на основание чл. 417 от ГПК подал заявление за издаване на Заповед за изпълнение на парично задължение. Било образувано ч.гр.д. № 666/2021 г. по описа на РС - гр. Сливница. Предвид факта, че ответниците подали възражения, на заявителя било указано, че може да предяви иск за установяване на вземането си, във връзка с което било образувано и настоящото производство.

Представени са писмени доказателства под опис и са направени доказателствени искания.

Ответниците, „В.” ЕООД, ЕИК: *** и П. Л. Ю., ЕГН: *****, са представили в срока писмен отговор по реда на чл. 131 от ГПК, с който оспорват предявения иск, както по основание, така и по размер. Не представя писмени доказателства. Не възражава да се приемат представените от ищеца писмени доказателства.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Исковата молба е депозирана по реда на чл. 422 от ГПК, след като издадената на 17.09.2021 г. в полза на ищцовото дружество заповед № 458 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч.гр.дело № 666/2021 г. по описа на Районен съд – Сливница е била връчена на длъжниците по реда на чл.418, ал.5 ГПК, и същите са депозирали пред съда възражение срещу издадената заповед. С разпореждане № 1237/22.11.2021 г. на заявителя е указано да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечния срок от съобщаването. За разпореждането на съда, заявителят е уведомен на 12.01.2022 г. и на 31.01.2022 г. същият е предявил настоящите положителни установителни искове. Ето защо предявените искове са допустими.

В хода на заповедното производство по ч.гр.д. № 666/2021 г. на РС-Сливница по заявление на ищцовото дружество била издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК № 458/17.09.2021 г., по силата на която ответниците следва да заплатят солидарно сумите: 9 144,97 лв. (девет хиляди сто четиридесет и четири лева и деветдесет и седем стотинки), представляваща просрочена и непогасена главница; сумата от 632,17 лева (шестстотин тридесет и два лева и седемнадесет стотинки) – неустойка, съгласно договора за лизинг и чл. 44, ал.1, т.1 от ОУ от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г.; сумата от 1 366,71 лева /хиляда триста шестдесет и шест лева и седемдесет и една стотинки/ - договорна лихва от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г.; сумата от 10 843,29 лева /десет хиляди осемстотин четиридесет и три лева и двадесет и девет стотинки/ - неустойка, начислена върху остатъчната главница на основание Договор за финансов лизинг № 0067/25.07.2018 г. , във вр. чл. 88 от ЗЗД и чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ от 05.01.2020 г. до 16.09.2021 г.; сумата в размер на 163,20 лева /сто шестдесет и три лева и двадесет стотинки/ - разноси за нотариални такси за заверяване на подписи и връчване на нотариална покана; сумата от 732,00 лева /седемстотин тридесет и два лева/ - разноси след прекратяване на договора за изготвяне на констативен протокол от вещо лице и за транспортни разходи; сумата от 449,00 лева /четиристотин четиридесет и девет лева/ - държавна такса и сумата от 150,00 лева /сто и петдесет лева/ - юрисконсултско възнаграждение.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Не се спори по делото, че в полза на ищеца срещу ответниците е издадена по реда на чл. 417 от ГПК заповед за изпълнение за претендираната сума, която е връчена на длъжника-ответник от ЧСИ Васил Недялков по реда на чл. 418 ал.5 от ГПК и в изпълнение указанията на съда, заявителят - ищец в законоустановения преклузивен

срок е предявил иск за установяване на вземането, което поражда правния интерес за ищеца от водене на настоящото производство и неговата допустимост.

Разгледан по същество, искът се явява доказан по основание и размер.

От гореописаните, приети по делото, неоспорени досежно тяхната автентичност, Договор за финансов лизинг № 0067/25.07.2018 г. и погасителен план към него, по категоричен начин се установява възникването между страните на облигационно отношение, което ги обвързва и което е било с краен срок: 05.08.2023 г.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на изготвена съдебно-счетоводна експертиза е видно, че ответникът дължи всички суми, претендирани в исковата молба. Според вещото лице длъжникът е преустановил плащанията по задължението си от 05.10.2020г., а размерът на просрочената главница по последната вноска на длъжника до прекратяване на лизинговия договор е в размер на 9 144,97 лева, като дължимите неустойки за периода от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г., съгласно Договора за лизинг и чл. 44, ал.1, т.1 от ОУ са в размер на 623,49 лева. Според заключението на вещото лице, съгласно Договора за финансов лизинг, във вр. чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ и чл. 88 от ЗЗД, ответникът не дължи неустойки за периода: от 05.01.2020 г. до 19.01.2021 г., а дължимите неустойки за периода: от 20.01.2021 г. до 16.09.2021 г. са в размер на 10 843,29 лева. Вещото лице, също така, е дало заключение, че размерът на договорната лихва за периода от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г. е в размер на 1 366,71 лева.

Във връзка с възражението на ответниците, че претендираните от ищеца суми са неколккратно завишени, както и че те не са неизправна страна по процесния договор, предвид обстоятелството, че на 04.01.2020г. е изпратено писмо от името на „В.“ ЕООД, с изявление, че предстои връщане на машините в най-кратък срок, съдът намира същото за неоснователно. Горецитираното писмо е приложено от ищцовата страна към материалите по делото, като видно от същото, в действителност то е изведено на дата: 04.01.2021 г. /изх. № 3115/04.01.2021 г./ и е входирано в ищцовото дружество под вх. № РВД-000-25/04.01.2021 г. Това обстоятелство не се оспорва от ищцовата страна, като последните твърдят, че то е резултат от адресирана до ответника покана за изпълнение на просрочените задължения или връщане на активите. Видно от представените доказателства, лизингополучателят – ответник е преустановил плащането на дължимите лизингови вноски в нарушение на разпоредбите на договора за лизинг, поради което при поискване от лизингодателя – ищец, дължат връщане на лизинговия актив.

Обект на процесния договор за лизинг са движими вещи, а именно: машина за белене SP/MAC модел 10, производствен № SP/MAC 10-01.00 и машина за белене SP/MAC, модел 10, производствен № SP/MAC 10-02.00, състоящи се от следните компоненти: белащ, електромотор, сито, вибрационна маса, вибрационна възвръщаща система, покритие и циклон, окабеляване, контролен панел. След като е изпаднал в неизпълнение по договора, незаплащайки редовно лизинговите си вноски и след отправени покани до лизингополучателя – ответник да върне в цялост лизинговите активи в цялост, същият е върнал само част от тях.

На 29.04.2021г. с приемо-предавателен протокол са предадени от лизингополучателя - ответник на лизингодателя – ищец част от дължимите за връщане вещи, а именно: 2 бр. белащи, 2 бр. електромотори; 2 бр. сито, като върнатите части са по един брой от двете машини.

На 15.07.2021 г. отново е извършено предаване на част от дължимите за връщане вещи, удостоверено с приемо-предавателен протокол, подписан между лизингополучателя – ответник и транспортна фирма, наета от лизингодателя – ищец, а

именно: 2 броя циклони, които също са по един брой от двете машини.

Стойността на върнатите части от лизинговите активи е приспадната от размера на дълга, като за определяне на паричната им стойност е изготвена експертна оценка от вещо лице-оценител на 15.07.2021 г. /приложена по делото/.

Съдът приема за установено, че в настоящото производство ищцовото дружество претендира суми, които са дължими до прекратяване на договора за лизинг на 19.01.2021 г. и неустойка, поради невръщане на лизинговите активи от датата на прекратяване до 26.01.2022 г. /датата на завеждане на исковата молба в съда/. Ищецът претендира, също така, и неустойка за забава, съгласно чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ, предвид обстоятелството, че ответникът не е върнал част от лизинговите активи към датата на подаване на исковата молба, като съдът приема за основателно и доказано твърдението на ищцовата страна, че връщането на отделни части от машините не позволява тяхната работа по предназначение и от това ищецът търпи загуби след датата на прекратяване на договора за лизинг.

По възражението за нищожност на клаузата на чл. 44 ал.2 т.2 от ОУ, предвиждаща неустойка при забава на лизингополучателя да върне лизинговия обект след разваляне на лизинговия договор, като противоречаща на добрите нрави, съдът го намира за неоснователно. В случая е налице разваляне на договора по вина на длъжника – сам длъжникът не оспорва, че е налице забавено изпълнение за лизингови вноски, по същество преустановяване заплащането им от 05.10.2020 г., което осъществява основанието за разваляне. Налице е уговорка в Общите условия на лизингодателя за заплащане на неустойка при забава на лизингополучателя да върне лизинговия обект след разваляне на лизинговия договор, поради което съдът я квалифицира като компенсаторна неустойка. Налице са материалните предпоставки за присъждане на неустойка в размер на 0,1 % дневно върху стойността на остатъчната главница – разваляне на договора и изрична договорна клауза, която предвижда обезщетение на лизингодателя на това основание. Съдът дължи произнасяне по възражението за нищожност на неустойката като неравноправна, нарушаваща добрите нрави, на основание чл.143, т.5 ЗЗП, във вр. чл.26, ал.1 ЗЗД. Налице е изрично възражение на ответника, а от друга страна, както съгласно чл.7, ал.3 ГПК, така и въз основа на ТР №1/2010 г., т.3 на ОСТК на ВКС, съдът дължи служебно преценка относно противоречие на неустоечната клауза с добрите нрави, т.е. при уговаряне извън присъщите ѝ функции.

Установената в нормата на чл. 9 ЗЗД свобода на договаряне и отсъствието на императивни законови правила, регулиращи начините на определяне на неустойката и нейните граници, както и въведения в гражданските и търговски правоотношения принцип за справедливост, позволява да се приеме, както изрично е посочено и в ръководната практика на ВКС /вкл. решение № 129 от 09.07.2010 г., по т. д. № 977/2009 г. на II-ро т. о. на ВКС/, че съответствието на уговорена неустойка с установените в обществото предели на нравствена допустимост се преценява във всеки конкретен случай към датата на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 26, предл. трето ЗЗД намира приложение и при търговски сделки. В цитираната норма не е дефинирано понятието "добри нрави", но тъй като законодателят е придал правно значение на нарушаването им, приравнявайки го по последици с нарушение на закона, вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува. Касае се за правила и норми, които бранят правила, принципи, права и ценности - общи за всички правни субекти и тяхното зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, не само на някоя от договарящите страни. Такива са принципите на справедливост, на добросъвестност в гражданските и търговските взаимоотношения, както и на предотвратяване несправедливо облагодетелстване, намерили израз в отделни правни норми /решение

№ 88/2010 г. по т.дело № 911/2009 г. на ВКС, Първо т.о./ В тази връзка, въпросът за накърняване на добрите нрави по отношение на уговорена неустойка следва да бъде решен чрез комплексна преценка не само на съдържанието на договорната клауза, но при отчитане на други фактори. Съгласно задължителната практика на ВКС, обективирана в решение № 1/2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК, т. 3, преценката за нищожност на клауза за неустойка в търговските договори /договорът за лизинг е абсолютна търговска сделка съгласно чл.1, т.15 ТЗ/, поради накърняване на добрите нрави се извършва въз основа на различни критерии, например: естеството на задълженията на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности - поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди и др. В случая размерът не е ограничен, а е обвързан със стойността на остатъчната главница. Съдът не би могъл да осърази вредата за кредитора – лизингодател с друго освен с плащането, което би получил от лизингополучателя до края на срока на договора, т.е. до август 2023 г., включително при евентуално придобиване на лизинговата вещ. Договорът е развален през м. 10.2020 г. при оставащи неплатени 35 вноски и остатък главница – в размер на 83 147,67 лева. Същевременно, лизинговите вещи не са върнати на лизингодателя, който свободно да може да ги отдаде отново за ползване на трето лице /или продаде на трето лице/, като извлече полза от това. Като коректив, съдът съобразява съществуваща съдебна практика, обективирана в тълкувателната част на решение № 193/9.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. по описа на ВКС, ТК, I ТО, съгласно която уговорката за неустойка при предсрочно прекратяване /разваляне/ на договор за финансов лизинг от лизингодателя по вина на лизингополучателя, определена в размер на непогасената част от лизинговата цена, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, т.к. излиза извън присъщите функции на неустойката. Това е така, защото лизингодателят по вече развалиния договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, но без да предоставя ползването на собствената му вещ, което води до неговото неоснователно обогатяване и нарушава принципа за справедливост. Неустойката обезпечава изпълнението, но в случая се проявява нейната обезщетителна и санкционна функция, която страните са ограничили до определена стойност, процентно обвързана със стойността на остатъчната главница. Същата има за предназначение да обезщети лизингодателя за вредите от предсрочното прекратяване на договора по вина на лизингополучателя. Критерият за преценка на съответствието на клаузата за неустойка с добрите нрави, посочен в ТР № 1/20210 год. на ОСТК, като съотношение на уговорената неустойка и очакваните вреди от неизпълнението, следва да се прилага по начин, който няма за резултат абсолютна аритметична съпоставка помежду им, а схваща вредите на плоскостта на кредиторския интерес от изпълнението и така неустойката се преценява като обезщетяваща вреди над обичайните или изпълняваща наказателна функция. Горните изводи са съобразени с Решение № 66 от 23.08.2019 год. на ВКС по т. д. № 2131/2018 г. ВКС I-во т. о., по което съдът е отхвърлил възражение за нищожност и е уважил претенция за неустойка, уговорена без краен предел, надвишаваща 15 пъти главното задължение. В случая договорната отговорност на лизингополучателя е ограничена до определена стойност, процентно обвързана със стойността на остатъчната главница. От заключението се установява, че дължимата неустойка, съгласно чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ на Договора за финансов лизинг, за периода: от 20.01.2021 г. до 16.09.2021 г. възлиза на 10 843,29 лева лева. Съдът намира, че уговорката не разкрива белези на противоречие с добрите

нрави, в съгласие с договорната свобода, поради което претенцията, основана на действителна клауза, е основателна. Размерът е съобразен с изричната воля на страните, както и с размера на остатъчната главница. Предвид всичко гореизложено съдът намира, че искът подлежи на уважаване изцяло.

С оглед направеното в евентуалност искане за намаляване на неустойката на основание чл. 92, ал.2 ЗЗД, съдът намира следното: същото е неоснователно и следва да се остави без уважение. С императивната норма на чл.309 ЗЗД е въведена забрана за намаляване, поради прекомерност на неустойка, дължима по търговска сделка. Няма спор, че процесната сделка е търговска по смисъла на чл.1, т.15 от ТЗ. Същевременно, съдът отчита, че клаузата не е договорена само между търговци, а и спрямо физическо лице – потребител. По въпроса относно предпоставките, при които съдът може да намали уговорената неустойка, е налице задължителна практика на ВКС, формирана с решение № 88 от 22.06.2010 г. по т. д. № 911/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о. и [решение № 12 от 21.03.2011 г. по т. д. № 1056/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о.](#), в която се приема, че невъзможността да се намали неустойката е само по отношение на търговци. Когато обаче се сключи абсолютна търговска сделка, по която страните или една от тях не е търговец, какъвто е и настоящият случай, нетърговецът може да се позове на прекомерност и да иска намаляване на неустойката по общия ред, т. е. по реда на ЗЗД. Доколкото в действащото законодателство липсва легална законова дефиниция на понятието "прекомерно голяма неустойка", то критерий за това е процентното съотношение между абсолютния размер на договорената между страните неустойка и общата цена на договора.

Съдът прецени, че искане за намаляване на неустойката като прекомерна е направено още с отговора на исковата молба. При съотнасяне на размера на уговорената неустойка с общата стойност по договора от 157887,78 лева, съдът намира, че неустойката не се явява прекомерна - същата е ограничена с фиксиран процент дневно върху стойността на оставащата главница, а стойността на неустойката, съотнесена към цената по целия договор е около 0,39 %. Същевременно, ответникът не е провел доказване на възражението си, тъй като именно в негова тежест е установяване действителният размер на вредите на лизингодателя, преценени към датата на прекратяване действието на договора за лизинг. С оглед на изложеното, съдът намира възражението за неоснователно.

Съгласно чл.8, ал.5 от Договор за финансов лизинг № 0067/25.07.2018 г. между страните е договорена лихва /договорна/, която е отразена по суми и периоди в погасителния план, който е неразделна част от сключения между страните договор за финансов лизинг и която, съгласно приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза възлиза на 1366,71 лева за периода: от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г., която сума следва да бъде присъдена в полза на ищеца.

Върху уважената главница се дължи на ищеца и законната лихва от подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК до окончателно изплащане на задължението.

Съдът намира за дължими и претендираните от ищцовото дружество суми в размер на 163,20 лева /сто шестдесет и три лева и двадесет стотинки/, представляваща сторени от ищеца разноски за заплатени наториални такси и сумата от 723,00 лева /седемстотин двадесет и три лева/, представляваща сторени от ищеца разноски след прекратяване на договора за изготвяне на констативен протокол от вещо лице и за транспортни разходи, като неоспорени от ответниците.

По отговорността за разноски:

Ищецът претендира разноски за исковото производство, като представя списък по чл. 80 от ГПК. Предвид изхода по делото, такива му се дължат от ответниците в

размер на общо 1257,65 лева /хиляда двеста петдесет и седем лева и шестдесет и пет стотинки/, от които: 457,65 лева - държавна такса, 300 лева юрисконсултско възнаграждение, 500 лева – депозит за съдебно-счетоводна експертиза.

Доколкото исковата претенция е свързана с установяване на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение, издадена в заповедното производство, включително и разноските за него, с оглед изхода от делото и задължителните указания по т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК, на ищцовата страна се следват разноски в размер на 599 /петстотин деветдесет и девет/ лева, от които 449 лева - държавна такса и 150 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните по делото, че ответниците „В.“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., област Софийска, бул. „Е.п.“ № 8, представлявано от управителя си П. Л. Ю. и П. Л. Ю., ЕГН: *****, **дължат солидарно** на „****“ ЕАД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от И.Г.И., ЕГН ***** и П.Р.В., ЕГН *****, членове на Съвета на директорите и представляващи „****“ ЕАД, **сумата от общо 22 882,34 лева /двадесет и две хиляди осемстотин осемдесет и два лева и тридесет и четири стотинки/,** от която: сумата от 9 144,97 лева /девет хиляди сто четиридесет и четири лева и деветдесет и седем стотинки/, представляваща просрочена и непогасена главница; сумата от 632,17 лева /шестстотин тридесет и два лева и седемнадесет стотинки/, представляваща неустойка, съгласно договора за лизинг и чл. 44, ал.1, т.1 от ОУ, за периода: от 05.10.2020 г. до 19.01.2021 г.; сумата от 1 366,71 лева /хиляда триста шестдесет и шест лева и седемдесет и една стотинки/, представляваща договорна лихва за периода: 05.10.2020 г. – 19.01.2021 г.; сумата от 10 843,29 лева /десет хиляди осемстотин четиридесет и три лева и двадесет и девет стотинки/, представляваща неустойка, начислена върху остатъчната главница, на основание договор за финансов лизинг, във вр. чл. 88 ЗЗД и чл. 44, ал.2, т.2 от ОУ, за периода: 05.01.2020 г. – 16.09.2021 г.; сумата от 163,20 лева /сто шестдесет и три лева и двадесет стотинки/, представляваща сторени от ищеца разноски за заплатени наториални такси за заверяване на подписи и връчване на нотариална покана и сумата от 723,00 лева /седемстотин двадесет и три лева/, представляваща сторени от ищеца разноски след прекратяване на договора за изготвяне на констативен протокол от вещо лице и за транспортни разходи, **ведно със законната лихва върху главницата от 9 144,97 лева, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.09.2021 г., до окончателното изплащане на сумата,** за които суми е била издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 666/2021 г. на РС-Сливница.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал.1 от ГПК, ответниците „В.“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., област Софийска, бул. „Е.п.“ № 8, представлявано от управителя си П. Л. Ю. и П. Л. Ю., ЕГН: *****, да заплатят солидарно на ищеца „****“ ЕАД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от И.Г.И., ЕГН ***** и П.Р.В., ЕГН *****, членове на Съвета на директорите и представляващи „****“ ЕАД, **сумата от 1257,65 лева** /хиляда двеста петдесет и седем лева и шестдесет и пет стотинки/, представляваща съдебно-счетоводни разноски в настоящото производство, както и **сумата от 599,00 лева** /петстотин деветдесет и девет лева/ – разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 666/2021 г. на РС-Сливница.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Сливница: _____